

Arrest

nr. 283 683 van 20 januari 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. WIBAULT
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 27 april 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 maart 2022 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat DANHIEUX, die *loco* advocaat T. WIBAULT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché F. VAN DIJCK, verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 december 2021 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische asielinstanties.

1.2. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend op 8 januari 2015 in Duitsland en op 5 juli 2021 in Frankrijk.

1.3. Op 27 januari 2022 wordt aan de Duitse overheden een terugnameverzoek gericht.

1.4. Op 2 februari 2022 stemmen de Duitse overheden in met het terugnameverzoek vermeld in punt 1.3. op grond van artikel 18 (1) d van de Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.5. Op 28 maart 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

(...)

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer M., E.A. (...), verder de betrokkene genoemd, die verklaart de Pakistaanse nationaliteit te hebben, bood zich op 17/12/2021 aan bij onze diensten, waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 17/12/2021 werd zijn verzoek formeel ingediend. De betrokkene geeft aan eerdere verzoeken om internationale bescherming ingediend te hebben in Duitsland en Frankrijk.

Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot treffers in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffers tonen aan dat de betrokkene reeds eerder een verzoek indiende in Duitsland op 08/01/2015 en in Frankrijk op 05/07/2021.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 26/01/2022. Hij verklaarde sinds 2017 religieus gehuwd te zijn met A.B. (...), ongeveer 24 jaar oud, die de Pakistaanse nationaliteit heeft en woonachtig is te Rabwa Punjabi, Pakistan. De betrokkene verklaarde verder geen familieleden te hebben die in België verblijven. Wel gaf hij aan dat zijn broer, R.H. (...), geboren omstreeks 1993, als erkend vluchteling in Duitsland verblijft. Daarnaast verklaarde hij een neef, T.A. (...) in Wurzenberg, Duitsland, te hebben, die de Duitse nationaliteit verworven heeft en een neef, D.M. (...), die in Straatsburg, Frankrijk verblijft. Tijdens het persoonlijk onderhoud stelde de betrokkene nooit in het bezit van een paspoort geweest te zijn, wel kon hij een identiteitskaart met nummer 15657, geldig tot 24/03/2031, voorleggen.

De betrokkene verklaarde Pakistan verlaten te hebben in september of oktober 2014. Hij reisde per boot en met de wagen door Iran en vervolgens met de bus naar Turkije. Veertien dagen na zijn vertrek uit Pakistan kwam hij aan in Turkije, waar hij één à twee maanden bij een smokkelaar verbleef. Vervolgens ging hij per schip naar Italië, waar hij na tien dagen vertrok. Hij reisde door niet nader bepaalde landen met de trein naar Duitsland, waar hij in december 2014 arriveerde en een verzoek om internationale bescherming indiende. De betrokkene verklaarde ruim zes jaar in Frankfurt, Duitsland verbleven te hebben. In maart 2021 verliet hij Duitsland nadat zijn verzoek om internationale bescherming afgewezen werd. Hij gaf aan met de wagen naar Toulouse in Frankrijk gereisd te zijn, waar hij vijf à zes maanden zou verblijven, eerst een maand bij een vriend, vervolgens in een open centrum. Hij diende er eveneens een verzoek om internationale bescherming in, maar werd teruggestuurd naar Duitsland. Daar verbleef hij ongeveer een maand in Frankfurt bij vrienden. De betrokkene verklaarde in december 2021 met de trein naar België gereisd te zijn, waar hij een dag na aankomst een verzoek om internationale bescherming indiende. De betrokkene verklaarde het grondgebied van de lidstaten niet meer verlaten te hebben sinds zijn binnenkomst in Italië.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd naar de specifieke reden(en) aan de basis van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in België. Met betrekking tot de omstandigheden

qua opvang en/of behandeling werd de betrokkene eveneens gevraagd of hij bezwaren heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. De betrokkene verklaarde hieromtrent dat hij naar België kwam omdat hij hier verre familie heeft en vernomen had hier asiel te kunnen krijgen. Hij verklaarde niet te willen terugkeren naar Duitsland omdat zijn asielprocedure er beëindigd is en hij naar Pakistan gerepatriëerd dreigt te worden. In zijn verklaring gaf hij aan niet terug te kunnen naar Pakistan, omdat hij er problemen heeft. Hij stelde eveneens dat zijn jongere broer, die met dezelfde problemen kampt, wel asiel verkreeg in Duitsland.

Op 27/01/2022 werd een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties. Zij stemden op 02/02/2022 in met dit verzoek conform artikel 18(1) d van Verordening 604/2013. De betrokkene dient overgedragen te worden via de luchthaven van Frankfurt/Main. Hij dient zich aan te melden bij HEAE Gießen, Lilienthalstr. 2, 35394 Gießen (tel.: 06413037710).

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21/12/2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU- Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublinverordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Duitse instanties stemden op 02/02/2022 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1) d van Verordening 604/2013: ("de lidstaat is verplicht... d) een onderdaan van een derde land of

een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen'). Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2): "In de in lid 1, onder d) bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32EU".

De instemming conform artikel 18d betekent dat het door de betrokkene in Duitsland ingediende verzoek om internationale bescherming het voorwerp was van een (finale) afwijzing. We wensen te benadrukken dat de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming reeds door de Duitse instanties werden onderzocht en niet gegrond werden bevonden.

Verder benadrukken we dat het afwijzen van een verzoek tot internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen betekent niet automatisch dat er sprake is van een "niet correcte of onmenselijke behandeling" of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. De door de betrokkene aangehaalde reden van verzet tegen een overdracht naar Duitsland, zijnde dat zijn beschermingsverzoek daar werd afgewezen, kan niet worden beschouwd als een ernstig vermoeden van of een reëel risico op blootstelling aan een schending en bijgevolg is dit geen reden voor België om af te zien van een overdracht naar Duitsland en de soevereiniteitsclausule toe te passen.

Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen in het dossier zijn er geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Duitsland ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werden getoetst. Wat betreft de vrees van de betrokkene dat een overdracht aan Duitsland "indirect refoulement" impliceert, kan opgemerkt worden dat Duitsland partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM, en dat er derhalve kan aangenomen worden dat de Duitse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Duitsland sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende niet langer uitgegaan kan worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie inmiddels stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

Hieromtrent wensen we tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02/12/2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin gesteld wordt dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. In het geval van Griekenland wijzigde het EHRM dit standpunt later, maar met betrekking tot een overdracht aan Duitsland kan ervan uitgegaan worden dat de algemene regel staande blijft. In deze optiek wordt aangenomen dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Duitse instanties en zo nodig bij het EHRM, wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Met hun akkoord van 02/02/2022 hebben de Duitse instanties aangegeven verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene, wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Duitsland. Na de overdracht zal de betrokkene in Duitsland een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren. Zolang er geen uitspraak is in dit tweede verzoek kan de betrokkene niet verwijderd worden van het Duitse grondgebied.

Betreffende de verklaring van de betrokkene dat zijn broer wel erkend werd als vluchteling in Duitsland dient te worden opgemerkt dat Duitsland verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek onderwerpt en de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is bijgevolg geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

De betrokkene verklaarde dat hij een verzoek indiende in België omdat zijn verzoek om internationale bescherming in Duitsland afgewezen werd en hij naar Pakistan gerepatriëerd dreigt te worden. Hier dient benadrukt te worden dat het niet aan de betrokkene is om zelf te bepalen waar zijn verzoek behandeld dient te worden. Het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen nadat zijn verzoek in een andere lidstaat is afgewezen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. Hieromtrent dient ook benadrukt te worden dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

In het rapport over asiel en internationale bescherming in Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Duitsland (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database - Country Report: Germany", 2019 update, laatste update in juli 2020, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/germany>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gesteld dat personen die in het kader van een Dublinprocedure naar Duitsland worden teruggestuurd geen moeilijkheden ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure om internationale bescherming aan te vragen (AIDA-rapport, p. 44; "There have been no reports of Dublin returnees facing difficulties in re-accessing an asylum procedure or facing any other problems, after having been transferred to Germany").

Het rapport vermeldt dat de levensomstandigheden van de opvangvoorzieningen kunnen verschillen van centrum tot centrum en dat ze het voorwerp van kritiek kunnen zijn. "The living conditions in many initial reception centers have been criticized by asylum seekers, volunteers and NGOs" (AIDA-rapport, p. 91). We zijn echter van oordeel dat hieruit niet besloten kan worden dat de Duitse opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Het rapport vermeldt verder dat de bewegingsvrijheid van verzoekers in Duitsland wordt beperkt. Een verzoeker wordt toegewezen aan een specifiek opvangcentrum in een specifiek district. Verzoekers mogen het centrum waar zij verblijven verlaten en zich vrij bewegen binnen het district waaraan zij toegewezen zijn. Hierbij wordt wel opgemerkt dat de bereikbaarheid met het openbaar vervoer van bepaalde opvangcentra en districten beperkt is. "In general, people can travel freely within the town and district in which the reception center is located, although the limited accessibility of certain initial reception centers by public transport raises questions concerning freedom of movement (AIDA-rapport, p. 84). Opnieuw zijn we van oordeel dat dit niet leidt tot het besluit dat de Duitse opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan uitgegaan worden van het interstate lijk vertrouwensbeginsel.

Het AIDA-rapport plaatst ook kritische kanttekeningen bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Duitsland, echter we zijn van oordeel dat deze tekortkomingen niet gelijkgesteld kunnen worden met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Duitse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Uit het AIDA-rapport kan niet besloten worden dat de procedure met betrekking tot het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen in Duitsland dermate structurele tekortkomingen

vertonen waardoor personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Duitsland worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene verklaarde tijdens het gehoor dat hij astma heeft en bijgevolg soms kampt met ademhalingsproblemen, bijvoorbeeld tijdens het schoonmaken, wat hem noopt tot het gebruik van een puffer. Wat gezondheidszorg betreft, stelt het AIDA-rapport dat hoewel de gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming zich beperkt tot 'noodzakelijke verzorging' voor acute ziektes of pijn de term 'noodzakelijke verzorging' niet werd gespecificeerd. De praktijk leert echter dat in Duitsland ook personen met chronische gezondheidsproblemen, die geen acute pijn of ziekte hebben, recht hebben op medische verzorging wanneer deze verzorging onontbeerlijk is om de gezondheid van de betrokken persoon te waarborgen (AIDA- rapport, p. 98).

Het AIDA-rapport vermeldt weliswaar factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar hieruit kan niet geconcludeerd worden dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate structurele tekortkomingen vertoont dat een overdracht aan Duitsland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben. Tot op heden bracht de betrokkene geen attesten of andere elementen aan waaruit besloten kan worden dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent dient verder benadrukt te worden dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

Verder dient hieromtrent benadrukt te worden dat de Duitse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis gesteld zullen worden van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk gemaakt werd dat de medische voorzieningen in Duitsland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Duitsland niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17 van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15/12/1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

De huidige gezondheidsomstandigheden naar aanleiding van het COVID-19 virus onttrekken de betrokkene niet aan zijn verplichtingen gebonden aan deze beslissing. Niettemin wordt er rekening gehouden met deze omstandigheden en worden alle noodzakelijke maatregelen gevolgd.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de tien dagen en dient hij zich aan te bieden bij de Duitse autoriteiten."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7, 51/5, 52/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 27 van de

Dublin III-Verordening en van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“Verzoeker merkt op dat de bestreden beslissing een beslissing tot weigering van verblijf is met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Een dergelijke beslissing heeft tot gevolg dat hij zijn status van verzoeker om internationale bescherming verliest zodra hij daarvan in kennis is gesteld. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt echter zeer duidelijk dat een verzoeker om internationale bescherming, tegen wie een overdrachtsprocedure op grond van verordening 604/2013 is ingeleid, die status pas kan verliezen op het moment van zijn feitelijke overdracht.

Deze voorbarige gevolgen van de bestreden beslissing maken het niet in overeenstemming met Unie recht.

Volgens artikel 2 van de richtlijn 2013/33, is een “verzoeker”: “een onderdaan van een derde land of een staatloze die een verdoek om internationale bescherming heeft ingediend waarover nog geen definitieve beslissing is genomen

Overwegend 11 van verordening 604/2013:

“Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming [7] dient van toepassing te zijn op de procedure voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat volgens de voorschriften van deze verordening behoudens de beperkingen betreffende de toepassing van die richtlijn.”

In het arrest Cimade en Gisti heeft het Hof van Justitie reeds aangegeven dat alleen de feitelijke overdracht van de betrokkene een einde maakt aan de behandeling van- het verzoek om internationale bescherming in het land dat de overdracht organiseert.

“50. (...) een lidstaat waarbij een asielverzoek wordt ingediend, de in richtlijn 2003/9 vastges/cde minimale opvangvoorzieningen voor asielzoekers ook moet verstrekken aan een asielzoeker ten aanzien van wie hij overeenkomstig verordening nr. 343/2003 besluit een andere lidstaat, als lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, om overname of terugname te verzoeken

Dit behoud van de status van verzoeker, ongeacht de beslissing over de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, wordt bevestigd door het Hof van Justitie in de zaak KS e.a.

“65 In de tweede plaats is deze letterlijke uitlegging in overeenstemming met de bedoeling van de Uniewetgever, zoals deze blijkt uit overweging 8 van richtlijn 2015/35, volgens welke deze richtlijn van toepassing is tijdens alle fasen en op alle soorten procedures betreffende verdoeken om internationale bescherming en zolang verzoekers in die hoedanigheid op het grondgebied van de lidstaten mogen blijven. Hieruit volgt dat verzoekers op wie de bij de Dublin III-verordening ingestelde „procedures betreffende verzoeken om internationale bescherming” van toepassing zijn, kennelijk binnen de personele werkingssfeer van die richtlijn en dus binnen die van artikel 15 ervan vallen.

66. Deze uitlegging vindt ook steun in twee andere instrumenten die, net als richtlijn 2013/33, deel uitmaken van het gemeenschappelijke Europees asielstelsel, namelijk richtlijn 2013/32 en de Dublin III-verordening. Volgens overweging 27 van richtlijn 2013/32 zijn onderdanen van derde landen en staatlozen die hun wens hebben geuit om internationale bescherming te verzoeken, immers aanvragers van internationale bescherming. Daarom moeten zij de door deze richtlijn en richtlijn 2013/33 gewaarborgde rechten kunnen genieten. Evenzo volgt uitdrukkelijk uit overweging 11 van de Dublin III-verordening dat richtlijn 2013/33 van toepassing is op de procedure voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming volgens de voorschriften van die verordening. Een dergelijke procedure vindt in de praktijk plaats in de lidstaat die de overdracht van het verzoek aan een andere lidstaat vraagt, tot aan de overname of terugname van de verzoeker door de aangezochte lidstaat, indien blijkt dat deze lidstaat daadwerkelijk verantwoordelijk is voor de behandeling van dat verzoek op grond van die verordening.”

Artikel 51/5 lijkt in overeenstemming te zijn met deze draagwijdte van de status van verzoeker om internationale bescherming, aangezien lid 4 van deze bepaling betrekking heeft op de organisatie van de overdracht van een verzoeker om internationale bescherming.

De bestreden beslissing maakt echter een einde aan de status van verzoeker als verzoeker.

Het eerste rechtstreekse gevolg van deze beslissing is de intrekking van het inschrijvingsbewijs van verzoeker door de gemeente waar hij woont. In dit geval past de gemeente het bestreden besluit rechtstreeks toe en heeft de verzoeker in de praktijk geen beroepsmiddel tegen de gemeente met betrekking tot de intrekking van zijn inschrijvingsbewijs, aangezien dit besluit geen autonomie heeft.

Het automatische karakter van de intrekking van het inschrijvingsbewijs is bepaald in artikel 71/3, §3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981.

“Wanneer de asielzoeker overgedragen moet worden aan de verantwoordelijke Staat en hem het verblijf in het ‘Rijk geweigerd werd, ontvangt hij een bevel om het grondgebied te verlaten en wordt hij in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs overeenkomstig het model van bijlage 10bis (of bijlage 10ter). De beslissing tot weigering van verblijf wordt ter kennis gebracht door middel van een document overeenkomstig bijlage 26quater.

Er wordt overgegaan tot de intrekking van de afgegeven documenten, op het moment dat de vreemdeling (een asielaanvraag indient) en, z? nodig, van het attest van immatriculatie.

Dit is een klacht die rechtstreeks verband houdt met de bestreden beslissing.

Sinds 17 april 2022 heeft verzoeker in beginsel een recht op arbeid als gevolg van de omzetting van artikel 15 van richtlijn 2013/33. De intrekking van zijn inschrijvingsbewijs ontnemt verzoeker echter de mogelijkheid om op elk werkaanbod in te gaan.

Volgens het Hof van Justitie verzet zich EU recht tegen “(...) een nationale regeling die een aanvrager van internationale bescherming uitsluit van de toegang tot de arbeidsmarkt op de enkele grond dat jegens hem een overdrachtsbesluit is vastgesteld krachtens de Dublin III-verordening.”

In dezelfde bewoordingen als in het arrest Cimade en Gisti, is het Hof van Justitie van oordeel dat alleen de daadwerkelijke overname een einde maakt aan de toegang tot arbeid.

“De toegang tot de arbeidsmarkt vormt weliswaar stricto sensu geen materiële opvangvoorziening in de zin van artikel 2, onder g), van richtlijn 2013/33, maar valt wel onder de opvangvoorzieningen in de zin van artikel 2, onder f), van deze richtlijn, die worden opgevat als de rechten en voordelen die door deze richtlijn worden toegekend aan elke persoon die om internationale bescherming verzoekt, van wie het verzoek niet definitief is beslecht. ‘Bijgevolg eindigt de verplichting die krachtens artikel 15, lid 1, van richtlijn 2013/33 op de betrokken lidstaat rust om de aanvrager van internationale bescherming toegang tot de arbeidsmarkt te verlenen, uitsluitend op het moment waarop deze persoon definitief aan de aangezochte lidstaat wordt overgedragen.”

Met andere woorden, zolang de overdracht niet effectief is, behoudt de betrokken vreemdeling de status van aanvrager van internationale bescherming en alle daarmee samenhangende rechten in de lidstaat die de overdracht regelt.

Verzoeker stelt dat het bestreden besluit onverenigbaar is met dit beginsel omdat het, zodra het is betekend, een besluit vormt dat een einde maakt aan zijn verzoek om internationale bescherming en er dus toe leidt dat hij de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming verliest.”

2.2. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij ter fine van weigering van toegang en verblijf gesignaleerd staat in het SIS of in de Algemene Nationale Gegevensbank;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, of met toepassing van op 13 januari 2009 geldende bilaterale overeenkomsten tussen de lidstaten van de Europese Unie en België, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, of met toepassing van op 13 januari 2009 geldende bilaterale overeenkomsten tussen de lidstaten van de Europese Unie en België, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.

De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na vijf maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld.

In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen.”

Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk een eerste of een volgend verzoek om internationale bescherming bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, § 3, tweede lid, aangewezen overheden heeft ingediend, gaat de minister of zijn gemachtigde, met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek.

Te dien einde, wanneer er op basis van een individuele beoordeling een significant risico op onderduiken van de persoon bestaat, en enkel voor zover de vasthouding evenredig is en er geen andere, minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats vastgehouden worden voor de tijd die noodzakelijk is voor het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, zonder dat de duur van de vasthouding zes weken te boven mag gaan.

(...)

Onverminderd het eerste lid, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming dat is ingediend door iemand die tijdelijke bescherming geniet en op grond daarvan gemachtigd is in het Rijk te verblijven.

Indien de vreemdeling binnen de vijftien dagen na verzending geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen, wordt hij geacht afstand gedaan te hebben van zijn verzoek om internationale bescherming,

§ 2.

Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen. Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen, of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

§ 3.

Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, richt de minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij de Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek om de vreemdeling over te nemen of terug te nemen.

Wanneer de vreemdeling op grond van paragraaf 1, tweede lid, wordt vastgehouden, moet dit overname- of terugnameverzoek binnen de termijnen bepaald bij de Europese regelgeving die België bindt, aan de verantwoordelijke staat worden gericht. Wanneer de minister of zijn gemachtigde zich niet aan deze termijnen houdt, kan de vreemdeling niet langer op deze grond worden vastgehouden.

§ 4.

Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Te dien einde, wanneer er op basis van een individuele beoordeling een significant risico op onderduiken van de persoon bestaat, en enkel voor zover de vasthouding evenredig is en er geen andere, minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats vastgehouden worden voor de tijd die noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht naar de verantwoordelijke staat, zonder dat de duur van de vasthouding zes weken te boven mag gaan. Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in paragraaf 1, tweede lid, bedoelde vasthouding. Wanneer de overdracht niet binnen de termijn van zes weken plaatsvindt, kan de vreemdeling niet langer op deze grond worden vastgehouden. De vasthoudingstermijn wordt van rechtswege gestuit zolang het beroep ingediend tegen de in het eerste lid bedoelde beslissing opschortende werking heeft.

§ 5.

Geen vreemdeling mag worden vastgehouden om de enkele reden dat hij aan de bij dit artikel ingestelde procedures onderworpen is.

§ 6.

De Koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad de in paragraaf 1, tweede lid, en paragraaf 4, derde lid, bedoelde minder dwingende maatregelen voor vasthouding.

Onverminderd het eerste lid, kan de minister of zijn gemachtigde ook een verblijfplaats aanwijzen als minder dwingende maatregel voor vasthouding voor de tijd die noodzakelijk is voor het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming en voor de tijd die noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht naar de verantwoordelijke staat.”

Artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1.

De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°.

Indien het een tweede volgend verzoek om internationale bescherming of meer betreft en indien dit verzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, niet-ontvankelijk wordt verklaard, wordt het bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven na deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing.

Dit bevel om het grondgebied te verlaten wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2. Indien de betrokkene wordt vastgehouden, wordt dit bevel ter kennis gebracht op de plaats waar hij wordt vastgehouden.

§ 2.

In het in artikel 74/5, § 1, 2°, bedoelde geval beslist de minister of zijn gemachtigde dat de vreemdeling niet tot binnenkomst in het Rijk wordt toegelaten nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming op grond van artikel 57/6/4, eerste lid, heeft geweigerd of niet ontvankelijk heeft verklaard. De vreemdeling wordt teruggedreven onder voorbehoud van artikel 39/70.

Deze beslissingen worden ter kennis gebracht op de plaats waar de vreemdeling wordt vastgehouden.

§ 3.

Indien de in paragraaf 1 en 2 bedoelde vreemdeling op het moment van de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming reeds het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waaraan hij nog geen gevolg heeft gegeven, ziet de minister of zijn gemachtigde af van het nemen van een nieuwe verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel maar wordt de uitvoerbaarheid van de reeds gegeven maatregel tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming opgeschort overeenkomstig de artikelen 49/3/1 en 39/70.

Eenmaal de uitvoerbaarheid van de reeds gegeven verwijderingsmaatregel niet langer overeenkomstig de artikelen 49/3/1 en 39/70 is opgeschort, kan de minister of zijn gemachtigde, indien hij dit nodig acht, de termijn die aan de vreemdeling was toegekend om het grondgebied vrijwillig te verlaten verlengen.”

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Vanaf de ontvangst van het in het eerste lid bedoelde geschrift beschikt de betrokkene over een termijn van vijftien dagen om de relevante elementen schriftelijk over te zenden. Rekening houdend met de omstandigheden eigen aan het geval kan deze termijn worden ingekort of verlengd, indien dat nuttig of noodzakelijk blijkt te zijn voor het nemen van een beslissing.

De in het eerste lid bedoelde verplichting is niet van toepassing in de volgende gevallen:

1° indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten;

2° indien de bijzondere omstandigheden, eigen aan dit geval, dit in de weg staan of dit verhinderen, omwille van hun aard of ernst;

3° de betrokkene is onbereikbaar.

§ 2.

De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten.

Wanneer de in artikel 39/79, § 1, tweede lid, bedoelde beslissingen gebaseerd zijn op feiten die beschouwd worden als dwingende redenen van nationale veiligheid wordt in deze beslissingen vermeld dat ze gebaseerd zijn op dwingende redenen van nationale veiligheid in de zin van artikel 39/79, § 3.

§ 3.

Zij worden ter kennis van de betrokkenen gebracht die er een afschrift van ontvangen door een van de volgende personen :

- 1° de burgemeester van de gemeente waar de vreemdeling zich bevindt of zijn gemachtigde;
- 2° een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken;
- 3° de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of zijn gemachtigde;
- 4° een officier van gerechtelijke politie, daaronder mede begrepen de officier van gerechtelijke politie met beperkte bevoegdheid;
- 5° een politieambtenaar;
- 6° een ambtenaar van de Administratie der Douanen en Accijnzen;
- 7° de directeur van de strafinrichting, indien de vreemdeling onder arrest geplaatst is;
- 8° met de medewerking van de Belgische diplomatieke of consulaire overheid in het buitenland, indien de vreemdeling zich niet op het grondgebied van het Rijk bevindt.

Onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf is elke kennisgeving op de verblijfplaats of, in voorkomend geval, de gekozen woonplaats rechtsgeldig gedaan indien ze op een van de volgende manieren uitgevoerd wordt :

- 1° bij aangetekende brief;
- 2° per bode, met ontvangstbewijs;
- 3° per fax, indien de vreemdeling woonplaats heeft gekozen bij zijn advocaat;
- 4° via elke andere bij een koninklijk besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad toegelaten wijze waarbij de datum van kennisgeving met zekerheid kan worden vastgesteld."

Artikel 2, c) van de Dublin III-Verordening bepaalt:

"Voor de toepassing van deze verordening wordt verstaan onder:

(...)

c) „verzoeker”: een onderdaan van een derde land of een staatloze die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend waarover nog geen definitieve beslissing is genomen;

(...)"

Artikel 27 van de Dublin III-Verordening bepaalt:

"1. De verzoeker of een andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), heeft het recht tegen het overdrachtsbesluit bij een rechterlijke instantie een daadwerkelijk rechtsmiddel in te stellen, in de vorm van een beroep of een bezwaar ten aanzien van de feiten en het recht.

2. De lidstaten stellen een redelijke termijn vast waarbinnen de betrokkene zijn recht op het instellen van een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig lid 1, kan uitoefenen.

3. Voor een beroep of een bezwaar tegen het overdrachtsbesluit bepalen de lidstaten in hun nationale recht dat:

a) het beroep of het bezwaar de betrokkene het recht verleent om in afwachting van de uitkomst van het beroep of het bezwaar in de betrokken lidstaat te blijven, of

b) de overdracht automatisch wordt opgeschort en dat dergelijke opschorting verstrijkt na een bepaalde redelijke termijn, binnen welke een rechterlijke instantie na nauwkeurige en zorgvuldige bestudering van het verzoek een beslissing heeft genomen of een beroep of bezwaar al dan niet opschortende werking heeft, of

c) de betrokkene de gelegenheid heeft om binnen een redelijke termijn een rechterlijke instantie te verzoeken de uitvoering van het overdrachtsbesluit op te schorten in afwachting van de uitkomst van het beroep of het bezwaar. De lidstaten zorgen ervoor dat er een daadwerkelijk rechtsmiddel beschikbaar is door de overdracht op te schorten totdat de beslissing over het eerste opschortingsverzoek wordt gegeven. Beslissingen over het al dan niet opschorten van de uitvoering van het overdrachtsbesluit worden gegeven binnen een redelijke termijn die evenwel een nauwkeurige en zorgvuldige bestudering van het opschortingsverzoek mogelijk maakt. Een beslissing om de uitvoering van het overdrachtsbesluit niet op te schorten wordt gemotiveerd.

4. De lidstaten kunnen bepalen dat de bevoegde autoriteiten ambtshalve kunnen besluiten de uitvoering van het overdrachtsbesluit op te schorten in afwachting van de uitkomst van het beroep of het bezwaar.

5. De lidstaten zorgen ervoor dat de betrokkene toegang heeft tot rechtsbijstand en zo nodig tot taalkundige bijstand.

6. De lidstaten zorgen ervoor dat rechtsbijstand op verzoek kosteloos wordt verstrekt indien de betrokkene de kosten niet kan opbrengen. De lidstaten kunnen bepalen dat de behandeling van verzoekers, wat de honoraria en andere kosten betreft, niet gunstiger mag zijn dan de doorgaans aan hun burgers gegunde behandeling in aangelegenheden die verband houden met rechtsbijstand.

Zonder de toegang tot rechtsbijstand willekeurig te beperken, kunnen de lidstaten bepalen dat er niet kosteloos rechtsbijstand en vertegenwoordiging wordt verstrekt wanneer de bevoegde autoriteit of een rechterlijke instantie van oordeel is dat het beroep geen reële kans van slagen heeft.

Wanneer overeenkomstig dit lid een besluit om geen kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging te verstrekken, wordt genomen door een andere autoriteit dan een rechterlijke instantie, voorzien de lidstaten in een daadwerkelijk rechtsmiddel om dat besluit voor een rechterlijke instantie aan te vechten.

Bij de naleving van de vereisten van dit lid zien de lidstaten erop toe dat de rechtsbijstand en de vertegenwoordiging niet willekeurig wordt beperkt, en dat de daadwerkelijke toegang van de verzoeker tot de rechter niet wordt belemmerd.

De rechtsbijstand omvat ten minste het voorbereiden van de vereiste procedurestukken en het vertegenwoordigen voor een rechterlijke instantie en kan worden beperkt tot de juridische adviseurs of andere raadslieden die specifiek bij het nationale recht zijn aangewezen om te voorzien in bijstand en vertegenwoordiging.

De regels voor de toegang tot rechtsbijstand worden bij het nationale recht vastgesteld."

Artikel 47 van het Handvest luidt als volgt:

"Recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht

Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden. Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen. Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voorzover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen."

2.3. De verzoekende partij wijst op de definitie van "verzoeker" voor de toepassing van de Dublin III-Verordening.

Zij beperkt zich tot de loutere bewering dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat zij haar status van verzoeker om internationale bescherming verliest zodra zij van de bestreden beslissing in kennis is gesteld, dat de bestreden beslissing een einde maakt aan haar status van "verzoeker als verzoeker". De verzoekende partij betoogt dat uit rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat een verzoeker om internationale bescherming tegen wie een overdrachtsprocedure op grond van de Dublin III-Verordening is ingeleid, die status pas kan verliezen op het moment van de feitelijke overdracht, maar gaat eraan voorbij dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat zij niet of niet langer beschouwd wordt als een verzoeker om internationale bescherming, minstens toont de verzoekende partij niet aan uit welke motieven in de bestreden beslissing dit zou (kunnen) blijken. Evenmin toont de verzoekende partij aan waaruit zou blijken dat zij als gevolg van de bestreden beslissing niet langer beschouwd wordt als een verzoeker om internationale bescherming, minstens beperkt zij zich tot loutere beweringen op dit vlak, zoals blijkt uit punt 2.4.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat een einde wordt gemaakt aan haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming. In de bestreden beslissing wordt enkel bepaald welke lidstaat de verantwoordelijke lidstaat is voor het behandelen van het verzoek om internationale bescherming en dat de verzoekende partij zich dient aan te dienen bij de Duitse autoriteiten.

Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan op welke wijze de in punt 2.2. opgesomde bepalingen geschonden zijn door het nemen van de bestreden beslissing.

Uit de in punt 2.2. opgesomde bepalingen blijkt voorts niet dat door het nemen van de bestreden beslissing een einde wordt gemaakt aan haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming.

2.4. Hoewel de verzoekende partij gevolgd kan worden dat er sprake is van een intrekking van het inschrijvingsbewijs als gevolg van de bestreden beslissing, zoals blijkt uit artikel 71/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en dat zij geen beroepsmiddel heeft tegen de beslissing tot intrekking van het inschrijvingsbewijs, toont zij met een dergelijk betoog geenszins aan op welke wijze de verwerende partij door het nemen van de *in casu* bestreden beslissing de door haar geschonden geachte bepalingen heeft geschonden.

De kritiek van de verzoekende partij bestaat er in wezen uit dat zij niet op een werkaanbod kan ingaan als gevolg van de bestreden beslissing omdat deze ertoe leidt dat automatisch haar bewijs van inschrijving wordt ingetrokken, terwijl zij recht heeft op arbeid als gevolg van de omzetting van artikel 15 van de richtlijn 2013/33/EU – die overeenkomstig overweging 11 van de Dublin III-Verordening van toepassing is bij het toepassen van laatstgenoemde verordening – en volgens het Hof van Justitie alleen de daadwerkelijke overname een einde maakt aan de toegang tot arbeid.

De Raad kan enkel vaststellen dat de verzoekende partij geenszins aantoont dat zij ingevolge de bestreden beslissing en de intrekking van haar inschrijvingsbewijs de mogelijkheid ontnomen wordt om op een werkaanbod in te gaan. Zij beperkt zich hier tot een loutere bewering en toont geenszins aan dat zij niet langer toegang heeft tot de arbeidsmarkt. Zij toont niet aan op grond van welke bepaling een vreemdeling die in België beschikt over een bijlage 10*bis*, zijnde een doorlaatbewijs, geen toegang heeft tot de arbeidsmarkt. Evenmin toont zij aan dat de bestreden beslissing bepaalt dat zij niet of niet langer toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt.

De verzoekende partij toont voorts ook niet aan dat er een concreet werkaanbod voorligt zodat ook niet blijkt welk belang zij heeft bij haar betoog.

2.5. Het enig middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizenddrieëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER